

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce: **STASEKO PLUS s.r.o.**, IČ: 25853473, se sídlem v Praze 9, Kytlická 780, zast.: Mgr. Richardem Kolibou, advokátem se sídlem v Českém Těšíně, Havlíčkova 190/12, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí orgánu veřejné správy, k žalobám proti 3 rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 12.12.2012, čj. 11930/12-1100-106389, 11933/12-1100-106389, 11934/12-1100-106389,

t a k t o :

- I. Žaloby se **z a m í t a j í**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadl 3 shora uvedená rozhodnutí právního předchůdce žalovaného, kterými byla zamítnuta jeho odvolání do 3 platebních výměrů Finančního úřadu pro Prahu 9 (dále také jen „finanční úřad“) ze dne 23.5.2012, čj. 3630001/12/009936109537, 363098/12/009936109537 a 363146/12/009936109537. V daňovém řízení byla žalobci pravomocně dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008, 2009 a 2010, a to jako plátcí daně za poplatníky, u nichž neexistovalo řádné prohlášení podle ust. § 38k odst. 4 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“).

Žalovaným bylo původně Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu, které vydalo napadené správní rozhodnutí. Soud v řízení po nabytí účinnosti zákona č. 456/2011 Sb. dnem 1.1.2013 jedná s žalovaným uvedeným v záhlaví jako s orgánem, na který ze zákona přešla

působnost původního správního orgánu (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jejich zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V podané žalobě uváděl tyto souhrnné žalobní body ke všem třem rozhodnutím. Nerozporoval skutečnost, že došlo v několika případech k administrativnímu pochybení, ale podle jeho názoru nedošlo ke zkrácení daňové povinnosti plátce či poplatníků v neprospěch správce daně, výklad, který provedl žalovaný, tak považuje za přehnaně formalistický. V této souvislosti poukázal na to, že Ústavní soud pravidelně konstatuje, že neudržitelným způsobem používání práva je jeho aplikace, vycházející pouze z jazykového výkladu, neboť ten obsahuje pouze první přiblížení se k aplikované právní normě. Dále žalobce uváděl, že jednou ze zásad spravedlivé správy daní je skutečný obsah právního úkonu nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní, nesprávnost postupu správce daně tak žalovaný spatřuje v nedodržení základní zásady uvedené v ust. § 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), neboť cílem správy daní je postup, při kterém je daňová povinnost stanovena správně. V daném případě nebylo zohledněno zákonné právo poplatníků na uplatnění základních slev na dani, které umožňuje právní řád, přičemž žalobce tvrdil, že tímto postupem je ohroženo jeho další podnikatelské působení v oboru stavebnictví.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí s tím, že obsahově uváděl tytéž skutečnosti jako v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutích, přičemž zásadně nesouhlasil s tím, že se jednalo o pouhé administrativní pochybení, poukázal na rozsáhlost takového postupu (tři zdaňovací období) a na skutečnost, že nedošlo k naplnění zákonných podmínek pro uplatnění slevy na dani u jednotlivých poplatníků, a tím došlo k neodvedení daně v řádné výši.

Z obsahu předloženého správního spisu jsou patrné tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti.

Rozhodnutím ze dne 12.12.2012, čj. 11930/12-1100-106389 (první z napadených rozhodnutí) bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí finančního úřadu. V odůvodnění je mj. uvedeno, že se jedná o zdaňovací období roku 2008, a že se jedná o částku předepsanou k přímému placení. Jednalo se o jednoho zaměstnance, kde byla doměřena daň z příjmů za leden až říjen 2008, kdy mu žalobce poskytl slevu na poplatníka, přestože daňové prohlášení nebylo podepsáno v souladu se zákonem o dani z příjmů, a došlo k porušení ust. § 35ba a ust. § 38k odst. 4 téhož zákona, ve druhém případě se jednalo o doměření daně z příjmů u zaměstnance za červen 2008, neboť ten podepsal daňové prohlášení na tiskopisu vzor č. 19 a dále za leden až prosinec 2008, neboť tento tiskopis je účinným až pro zdaňovací období od roku 2009. Pokud tedy byl podepsán tento tiskopis, nemohl tak zaměstnanec učinit v zákonné lhůtě, tj. do 15.2.2008, čímž došlo k porušení ust. § 35ba a § 35d zákona o daních z příjmů. Lze tak konstatovat, že příslušné prohlášení nebylo vůbec vyplněno. Při stanovení zálohy na daň tak žalobce přihlédl k daňovým výhodám, ačkoliv neměl od poplatníků vyplněná a podepsaná daňová prohlášení. Důkazním prostředkem pro jiné zjištění nemůže být ani výslech svědků, neboť shora uvedená porušení zákonných ustanovení byla prokázána jednoznačně jinými důkazy.

Rozhodnutím ze dne 12.12.2012, čj. 11933/12-1100-106389 (druhé z napadených rozhodnutí) bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí finančního úřadu. V odůvodnění je mj. uvedeno, že se jedná o zdaňovací období roku 2009, při daňové kontrole

bylo zjištěno, že zaměstnanci v 8 případech podepsali daňové prohlášení za rok 2009 po termínu 15.2., čímž došlo k porušení ust. § 35ba a 38k odst. 4 zákona o daních z příjmů; ve dvou případech bylo zjištěno, že plátce daně poskytoval slevu na poplatníka, aniž ten měl toto prohlášení podepsáno, kdy chybělo datum podpisu. Další argumentace je obdobná té uvedené shora u prvního napadeného rozhodnutí.

Rozhodnutím ze dne 12.12.2012, čj. 11934/12-1100-106389 (třetí z napadených rozhodnutí) bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí finančního úřadu. V odůvodnění je mj. uvedeno, že se jedná o zdaňovací období roku 2010, zjištění se týkalo osmi případů, přestože příslušné hlášení nebylo podepsáno za rok 2010, ostatní argumentace je obdobná jako ve shora uvedených rozhodnutích.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Podle ust. § 38k odst. 4 zákona o daních z příjmů, ve znění účinném ve zdaňovacím období 2008 – 2010: „Plátce daně srazí zálohu podle § 38h odst. 3 a přihlédne k měsíční slevě na dani podle § 35ba a k měsíčnímu daňovému zvýhodnění, podepíše-li poplatník do 30 dnů po vstupu do zaměstnání a každoročně nejpozději do 15. února na příslušné zdaňovací období prohlášení o tom,

a) jaké skutečnosti jsou u něho dány pro přiznání slevy na dani podle § 35ba, popř. kdy a jak se změnily,

b) že současně za stejné zdaňovací období ani za stejný kalendářní měsíc zdaňovacího období neuplatňuje nárok na slevu na dani podle § 35ba u jiného plátce daně a že současně na stejné období kalendářního roku nepodepsal u jiného plátce prohlášení k dani,

c) jaké skutečnosti jsou u něho dány pro přiznání daňového zvýhodnění na vyživované dítě (§ 35c), popřípadě kdy a jak se změnily a jedná-li se o zletilé studující dítě, že nepobírá plný invalidní důchod,

d) že současně za stejné zdaňovací období ani za stejný kalendářní měsíc zdaňovacího období neuplatňuje daňové zvýhodnění na vyživované dítě u jiného plátce daně a že daňové zvýhodnění na to samé vyživované dítě za stejné zdaňovací období ani za stejný kalendářní měsíc zdaňovacího období neuplatňuje jiná osoba.“.

Podle ust. § 1 odst. 2 daňového řádu: „Správa daně je postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady.“.

V souzené věci je možné uvést, že postup žalovaného i finančního úřadu je podle názoru soudu v souladu se zákonem. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce uplatňoval pouze obecné námitky proti tomuto postupu v žalobních bodech, je neúčelné konkrétně rozebírat jednotlivá rozhodnutí a předcházející řízení, které vydání těchto rozhodnutí předcházelo.

Skutečnost, že plátce daně musí dodržovat podmínky ust. § 38k zákona o daních z příjmů není podle názoru soudu žádný nemístný či přepjatý formalismus, jak uvádí žalobce, ale zákonem jasně a předem stanovené podmínky pro výpočet příslušné daňové povinnosti a odvod případné daně do příslušného veřejného rozpočtu. Pokud plátce daně tímto způsobem nepostupuje a příslušné zákonné podmínky nedodržuje, snižuje tím daň, kterou je povinen odvézt do rozpočtu; ve svém důsledku tak není správně stanovena zákonná daňová povinnost.

Poukaz na správné zjištění a stanovení daní podle ust. § 1 odst. 2 daňového řádu, které tak v tomto směru učinil žalobce, je podle názoru soudu nedůvodný a naopak plně podporuje právní závěr žalovaného. Pokud správce daně zjistí, že žalobce nedodržoval příslušné zákonné podmínky mj. pro odvod zálohy na daň a uplatňoval u poplatníků daně slevy na dani, ačkoliv k tomu nebyly zákonné podmínky, je v souladu se zákonem a v souladu se správným zjištěním stanovení takové daně v zákonné výši.

Soud stejně jako žalovaný nemá za to, že by se mělo v daném případě jednat o přepjatý formalismus, který by bylo možné tolerovat v jednotlivém případě jako např. neúmyslné opomenutí. V této věci se jednalo o tři roční zdaňovací období, v prvním období o tři osoby, v dalších zdaňovacích obdobích o deset a osm zaměstnanců, rovněž výše takto nesprávně zkrácené daně není nezanedbatelná. Takový rozsah svědčí o tom, že se jednalo o dlouhodobější praxi u žalobce, a správce daně tak nijak nepřekročil meze ani smysl zákona, pokud vydal napadená správní rozhodnutí a tím daň správně zjistil.

Pro úplnost soud uvádí, že argumentaci žalobce již správní soudy ve skutkově obdobných případech posuzovaly a neshledaly ji důvodnou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.7.2009, čj. 7 Afs 22/2009-68, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.4.2012, čj. 7 Afs 71/2011-189, oba dostupné na www.nssoud.cz).

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. dubna 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová